

„Gondolkodni nehéz, ezért a legtöbbben ítélnek”
(Márai Sándor)

Tévutak, tévhitek, bumerángok, Népszabadság

Sokszor és sokan megállapították, hogy *korunk sajnálatos jellegzetessége az érdekek dominálása az elvek felett.*

Néha van egy-egy látszólagos ellenpélda: de inkább a nyers érdek leplezéseként. Medgyessy Péter Kis Elemér „kancelláriaminiszter” elmozdítását azzal indokolta: ha a jog és az erkölcs szembekerül, (Medgyessy) számára az erkölcs a fontosabb. Működése ismeretében már akkor sem volt kétségem afelől, az érdek nyilván (nála is) a legfontosabb.

Részben a rövidtávú érdekekkel (a rövidlátással) lehet magyarázni a való világ bemutatása helyett a virtuális valóság létrehozását, magyarul a hazudozást a világról. Elleplezendő, amit el akarnak leplezni és megkönnyítendő a győzelmet az ellenfelek (ellenségek) felett. Mindebből értelemszerűen tévhitek és általában tévutak keletkeznek, továbbá olyan „válaszok”, amelyek bumerángként ütnek vissza. Azért is, mert azt sem sikerül mindig felismerni: ki az ellenség, vagy akár ellenfél, és ki nem az.

Szabó Zoltán: vajon kinek árt?

Ennek ellenére az érdek olyan *mitikus fogalom*má vált, hogy az emberek hajlamosak az anomáliákat is zseniális húzásokként aposztrofálni, azt hangoztatva: „ezek” tudják, mi áll az érdekükben. Tehát nem véletlenül teszik. Legfeljebb nem ismerjük az okát.

Az érdek mozgat. De ha nem ismerik fel helyesen? A bumeránghatás

A cselekedetek bumeránghatásával mégis illene kezdeni valamit. Ez a hatás abból is adódhat, hogy az érdekeknek *nincs szilárd hierarchiája*: egy kis csoport vagy az egyén érdeke felülírhatja a csoportét, az osztályét és különösen az országét. Ez már óriási probléma, ami érzékelteti, *mekkora káosz van az országban.* (E tekintetben is.)

A fő gondot mégsem ebben látom, hanem a *riasztó inkompetenciában, hozzá nem értésben.* Ez az esetleges filozófiai tanulmányok meg nem értésével vagy részleges elfelejtésével kezdődik. Vannak ugyan emlékképek arról, hogy az érdek mozgatja a társadalmat, de **nem jut eszükbe, hogy az érdek nem az, amit annak gondolnak, az objektíve létezik, azt helyesen fel is kell ismerni.** Tehát ha hiányzik a megfelelő felkészültség, képességek, készségek, intelligencia, a jelek gyakran erre nyomatékosan utalnak, képtelenek felismerni helyesen érdekeiket és még inkább ennek megfelelően, adekvát módon cselekedni. Ezt látva **nem ügyességről és okosságról, hanem sajnálatosan ennek ellenkezőjéről beszélhetünk.** És nem sikerekről, hanem kudarcokról és károkról, akár **önsorsrombolásról.** *A bukás próbálgatásáról.*

Az egyik nagy kihívás: a politika az igazságszolgáltatásban

Az egyik nagy kihívás, amire a társadalomnak és a mai kormánypártoknak, főleg a szocialista pártoknak választ kellene adnia: **a politika behatolása és jelenléte ott, ahol nem lenne keresnivalója:** a büntetőeljárásban és az igazságszolgáltatásban. Ez a sajnálatos gyakorlat ugyanis eszközként szolgálhat arra, hogy a szocialista pártot **a sülyesztőbe küldjék és a célt, az egypártrendszer megteremtését** elérjék.

Mielőtt bárki felhorkanna, arra hivatkozva, hogy az igazságszolgáltatás független, mármint az alkotmány szerint, hadd emlékeztessen arra, ami ennek a jelen mindennapjaiban ellentmondani „látszik”. Már több mint egy éve az egyik politikai párt vezetője *rendszeresen börtönnel (tehát elítéléssel) fenyegeti* a mai kormány tagjait. Nem feljelentéssel, ahogy régebben mondta, bejelentéssel „kínálja meg” tehát elődeit, hanem börtönnel. Ez ellentmond olyan alkotmányos elveknek is, mint a tisztességes eljáráshoz való jog és az ártatlanság védelme. Az igazságszolgáltatás viszont, aminek a munkája irányát így megszabják, nem reagál. Így tett akkor is, amikor nálam, lassan kilenc évvel ezelőtt megtörtént az első próbálkozás: a kormány nevében és Boros Imre személyében. (Vajon milyen összefonódásra utalhat, hogy Boros elől a jelenlegi kormányoldal rendre kitér? És az, hogy Medgyessy Péter pedig funkcióval látta el?)

Annál élesebben kelt ki viszont az igazságszolgáltatás egy másik esetben. A miniszterelnöki posztról való lemondásakor Gyurcsány Ferenc is beszélt a beavatkozás jeleiről, de ennek részletesebb kifejtésével adós maradt.

A problémát tisztázni kell, nem elég szőnyeg alá söpörni vagy időlegesen túlélni

Az, ami akkor is felmerült, **sokkal fontosabb annál, semmint tisztázás helyett ledorongolással és paradox módon politizálással lehessen a kétségeket eltüntetni.** *Bárándy Gergely* képviselő, akit az MSZP az Országos Igazságszolgáltatási Tanácsba delegált, cáfolta a miniszterelnök állításait: ő még soha ilyet vagy hasonlót nem tapasztalt. Pedig egy ideig az én képviselőletemben, az ügyvéd helyettesítőjeként járt el, sok mindent személyesen tapasztalt, amit szavakban nyugtázott is. Utána pedig egy vádlott-társam védőjeként kísérelte tovább figyelemmel a pert. Jelen volt akkor, amikor nagyapja, Bárándy György perbeszédében többek között ezt mondta:

„Az, hogy az ügyészi perbeszéd hosszú volt, ennek volt egy konstrukciós alapja. Az ügyész úr azt a hitet igyekezett elhinteni, és azt igyekezett a bíróságban megerősíteni, hogy Szabadi Béla egy despota volt, aki uralma alatt tartotta a minisztériumot, miniszter úrnak szólíttatta magát, kiharcolta a liftből mindenkit, mert ott csak egyedül mehet. Kérem, én már kezdettől kénytelen vagyok ebben e vonatkozásban megemlíteni, hogy én Torgyán miniszter urat kb. 35 éve ismerem. Azt szerettem volna látni, ismerve az ő természetét, hogy valaki miniszter úrnak hívatja magát a minisztériumban, ahol ő a miniszter és ő ezt szó nélkül eltűri. Már pedig ennek biztos híre ment volna. (...) Miután tehát mindent elkövettek annak érdekében, hogy higgye el a vádlottról a közvélemény, hogy milyen gonosz ember volt, (...) a letartóztatás után, hát vezetgették napokon keresztül, mint egy rablógyilkost, mint egy maffiózót. Csodálatos módon a sajtó fényképészekkel mindig tudta, hogy hol lesz, mert megjelent. Lefényképezték, eszébe sem jutott senkinek sem, hogy megkérdezze, hogy beleegyezik-e abba, hogy a fényképeit leközvetítsék. Abszolút törvénysértő és egyoldalú módon bántak vele, hogy bemutassák, ez az az ember, aki ilyen szörnyű. Ezek után az ügyészi taktika tehát az volt, hogy az a rettenetes ember uralma alatt tartott mindenkit. (...) Miért? Szabadi Bélát tönkre kell tenni. Szabadi Béla pere politikai per. Az ember azt hiszi, hogy ha idősebb lesz, akkor már újat nem láthat. Korosztályom és én úgy gondoltuk, hogy a Rajk László, Nagy Imre ellen folyó perekkel a politikai perek korszaka lezáródott. Nem záródott le, gyorsan Szabadi Bélánál előhozták.”

Peremben rengeteg tény utal a politika szerepére, kezdve a Boros Imre ideiglenes miniszter (politikus) által felállított tényállástól és elítélésem kérvényezésétől. (Utoljára Nagy Imre perében állított fel a politika tényállást, jogellenesen, mivel ez a nyomozó hatóság, végső soron a bíróság jogköre. Egyidejűleg „kérte” Nagy Imre elítélését.) Honlapomon Boros feljelentése is olvasható, számtalan érdekes anyag mellett. Könyveimben (A HÁLÓ – Két leszámolás, Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca) – a lehető legteljesebb dokumentálásra törekedve – megírtam regényes hányattatásaimat a „rendszerátalakítás utáni” Magyarországon. A hatalomból az előzetes letartóztatáson át a házi őrizetig ívelő háromnegyed év történetét. Egyúttal **azt is, mire számíthat az, aki utánam kerül célkeresztbe.**

Megtévesztő lehet, hogy ma (még) olyanok az erőviszonyok, hogy az országgyűlési képviselőség védelmet jelent. Ritkán kerül sor kikérésre és ezek nagy részét nem teljesítik. Az igazságszolgáltatásban a politika jelenléte nem kétséges, több képviselő (mindkét oldalról) erre hivatkozva kérte, ne adják ki. Pl. Keller László, Deutsch Tamás, Simon Miklós, Dávid Ibolya stb. Már ezért sem értem az időnként hallható tiltakozást a politikai motívumokat illetően.

Legutóbb Dávid Ibolya, Herényi Károly kikérésekor és Szilvásy György rabosításakor vetődött fel és igen hangsúlyosan a politika szerepe. Somogyi Zoltán politológus a HVG-ben hosszú interjúban főleg e kérdéssel foglalkozott.

Nem tudnak mit kezdeni a kihívással, még a hatalomban megkezdődött a jövő

A szocialista párt és sajtója azonban eddig nem tudta kihasználni a hatalom lehetőségeit, a kihívással nem tud mit kezdeni, ugyanakkor hatásosan képes rontani saját pozícióit. Először is **képtelen különválasztani a felelősségre vonhatóságot**, ami nehezen kifogásolható, **attól, hogyan folytatják le az eljárást.** Tehát, hogy **érvényesül-e a tisztességes eljáráshoz fűződő jog?** Nyugaton a politika durva beavatkozására következtetnek a brutális és nyíltan tendenciózus fellépésből, az egyenlő fegyverek elvének megsértéséből, a védekezés durva korlátozásából. Magára adó ügyvéd ilyenkor ott nem

vonja kétségbe a politikai beavatkozást. Mert mi más is magyarázhatná a durva, leszámolás jellegű fellépést, ha nem a politikai nyomás?

Ez ellen viszont nemcsak lehetősége, hanem kötelessége is fellépnie a kormánynak és a parlamentnek Más ezt nem is nagyon teheti meg. Az alkotmány ezt így rögzíti:

35. §. (1) A Kormány

(a) védi az alkotmányos rendet, védi és biztosítja az állampolgárok jogait;

(b) biztosítja a törvények végrehajtását;

...

(h) irányítja a fegyveres erők, a rendőrség és a rendészeti szervek működését;

...

(k) ellátja azokat a feladatokat, amelyeket a törvény a hatáskörébe utal.

Újabb tévhitek és tévutak

A hatalom viszont **összekeveri a bűnpártolást a jogok melletti kiállással**. Természetesen tévút lenne, ha a hatalom valakinek **az ártatlanságát bizonygatná**, ennek megállapítása nem az ő kompetenciája. De hasonlóképpen tévút, egyben beavatkozás az igazságszolgáltatásba az is, amit – politikai érdekből – nem tartanak annak. Ha tehát a politika vagy sajtója **valakinek a bűnösségét sulykolja**, lejáratja, vélt politikai érdekből valótlanságokat állít róla.

Még **ennél is visszatetszőbb**, ha olyan parlament pártjai teszik ezt, amelyek évek óta – kevés kivétellel – nem adnak ki köztörvényes ügyekben kikért képviselőket. (Ezt nem nehéz megtenni, mivel ehhez kétharmad kell.) Holott igen kevés kikérés van, de ennek nagy részét sem teljesítik. Vagy azért, mert úgy ítélik meg, hogy bűnösök lehetnek, ami bűnpártolás, vagy azért, mert tudják: ártatlanul is nagyon nyugos és főleg kockázatos büntetőeljárás alá kerülni. Nem akarják megismerni közelebbről azt, amit képviselői munkájukkal (aktív vagy passzív módon) elősegítettek. Ebből következően az országgyűlési képviselők önmagukat törvények felettinek tekinthetik. Sőt ki nem adásukat politikai kampányra is felhasználhatják.

Németh István Szilárd

Ennek ellenére **még mindig azt a valótlanítást állítják, miszerint korábban mindig kiadtak képviselőket közvadás ügyekben.** Legutóbb, 2009. október 19-én Dávid Ibolyát és Herényi Károlyt nem adták ki, a szavazás előtt hangzott el kisebbségi véleményként Németh István Szilárd (Fidesz) felszólása. A jegyzőkönyv szerint második érként a kiadás mellett nem áttallotta ezt is elmondani:

2. Közvadás ügyekben a parlament eddig is azt a töretlen gyakorlatot folytatta, hogy mindig felfüggesztette a mentelmi jogot. *(Felzúdulás és közbeszólások az MSZP padsoraiban. - Az elnök csemet.)*

Hasonló hazugság az is, amit mégis újra és újra bedobnak, hogy le lehet mondani büntetőügyben a mentelmi jogról. Még a mentelmi bizottsági elnök is elmondja időnként.

Álljanak tehát itt az utóbbi nyolc év azon büntetőjogi vonatkozású esetei, amiben a parlament nem adta ki a képviselőt. (Ahol pótmagánvadra történt a kikérés, ott az érintett neve alatt ezt megjelöltem.)

Dátum	Név	Cselekmény	Bizottsági jav.	Plenáris ülés döntése
2002. 06. 04.	Keller László (MSZP)	Összeférhetetlenség	Nem	Nem tárgyalta
2003. 03. 11.	Deutsch Tamás (Fidesz) (pótmagánvád)	Különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés	5:5, nem	Nem
2004. 12. 20.	Keller László (MSZP)	Hivatali visszaélés és személyes adattal való visszaélés	5:5, nem	Nem
2007. 09. 24.	Juhászné Lévai Katalin (MSZP)	Társtettesként elkövetett okirathamisítás	9:1, igen	Nem
2008. 05. 13.	Bencsik János (Fidesz) (pótmagánvád)	Személyes adattal való visszaélés	Nem	Nem
2008. 06. 02.	Simon Miklós (Fidesz)	Jogosulatlan gazdasági előny megszerzése tettesként, illetve társtettesként	4.4, nem	Nem
2008. 09. 02.	Bencsik János (Fidesz)	Különleges személyi adattal való visszaélés	Nem	Nem
2009. 10. 19.	Dávid Ibolya (független)	Személyes adattal való visszaélés, kényszerítés	5:5, nem	Nem
	Herényi Károly (független)	Személyes adattal való visszaélés, kényszerítés	5:5, nem	Nem

El lehet tehát kerülni a kellemetlenségeket (meghurcolást), viszont folyamatosan lehet gyalázni azokat, akiket kiadtak (koncként odadobtak) és azokat is, akiknek „ráadásként” semmibe vették mentelmi jogukat. Amiről tudnia kell a politikának és a sajtónak. (Úgy

tekintették például, mintha mindenre vonatkozna a felfüggesztés, holott *minden egyes ügyre külön-külön* ki kell kérni. Az *előzetes letartóztatáshoz is* külön ki kell kérni. A mentelmi bizottság korábbi elnöke szerint is biztosítani kellett volna kényszerintézkedés alatt is a parlament munkájában való részvétel lehetőségét. Stb.)

Ellentmondásos válaszok a Szabadi-ügyre, ami egyfajta főpróba volt

Az országgyűlés korábbi elnöke, *Dr. Szili Katalin* semmit nem tett annak érdekében, hogy ügyvédem, *Dr. Légmán Imre* levele (http://szabadibela.hu/pdf/legman_level.pdf) alapján mentelmi jogom sorozatos megsértését kivizsgálják, de az ellen sem, hogy egy korábbi parlamenti rész-bizottság (elnöke: Keller László) prejudikáló és valótlan megállapításait, amit az eljárás alatt tettek fel az internetre, levegyék.

Dr. Légmán Imre

Szili Katalin válasza (http://szabadibela.hu/pdf/legman_level.pdf) az után történt, hogy a szocialista frakció vezetője, *Lendvai Ildikó* elismerte, hogy koncepciózus eljárás folyt (akkor még folyik) ellenem. (<http://szabadibela.hu/pdf/lendvai2.pdf>)

Idézek *Lendvai Ildikó* frakcióvezető leveléből: „... a közzéadás ügyekben szokásos gyakorlatot követve mi is szavazatunkat adtuk az Ön mentelmi jogának felfüggesztéséhez, majd két napra rá döbbsen értesültünk az őrizetbe vételről és az előzetes letartóztatásról. Ilyesmi a néhány hónappal azelőtt tettenéréssel őrizetbe vett *Székely Zoltán* kiszagda képviselő rendkívüli esetétől eltekintve, 1990 óta, sőt talán a korai *Rákosi* korszak óta Önnel fordult elő először. (...) A második mentelmi jog felfüggesztésekor a bizottság többsége (köztük *Dornbach Alajos* és *Géczi József*) az ellentmondásokat észlelve a mentelmi jog fenntartására tett javaslatot. Az *MSZP* frakció nevében *Göndör István* szünetet kért, *Áder János* elnök úr azonban ezt nem méltányolta. Ugyancsak egységesen tiltakozott az ellenzék az eljárás koncepciózus és durva jellege miatt. Máig sincs tisztázva,

hogyan lehet biztosítani egy eljárás alá vont, előzetes letartóztatásban levő képviselő jogainak és kötelezettségeinek gyakorlását.”

Ezen felül Lendvai Ildikó sem tett semmit, még az általa javasolt ad hoc bizottság felállításához sem nyújtott segítséget.

A mentelmi bizottság elnöke, *Géczi József Alajos* is elismerte a per koncepciójás jellegét (<http://szabadibela.hu/pdf/gja.pdf>), de semmit nem tett annak érdekében, hogy mentelmi jogom sorozatos megsértését kivizsgálják és különösen, hogy ezen jogsértések ellen fellépjen a parlament. Ezek a jogsértések értelemszerűen negatív hatással voltak az ítéletre.

Pedig **mindhárman saját szemükkel láthattak sok mindent**. *Még a bilincses-pórázos vezetgetések bemutatása ellen sem léptek fel, de még az ellen sem, hogy házi őrizetből bilincsben és pórázon vittek a mentelmi bizottság elé. Annál vehemensebb volt viszont Géczi József Alajos fellépése Dávid Ibolya és Herényi Károly mellett*, aminek külön „ízt” adott, hogy ezt az ügyet nemcsak az érintettek, hanem ő is **a rendszerváltás utáni első politikai ügyként igyekezett beállítani**. Következésképpen, mintha az enyém és másoké nem az lett volna.

Még a harmadfok előtt is fordultam hozzájuk, amikor nyilvánvaló lett, hogy a nyolc éve tartó eljárás végére is hiába reménykedtem: **talán most már engem is megillet a tisztességes eljáráshoz fűződő jog**. Olyan előadó bírót jelöltek ki ugyanis Varga Zoltán személyében, akinél esélyt nem láttam arra, hogy „tisztázhatom magam”. Összeférhetlenségi beadványt terjesztettem elő, amit az ülés előtti napon elutasítottak. Ma, amikor ismét szó van e bíró különböző vitatott ügyeiről, senki nem említi az enyémet.

Gráf Józseftől hiába kértem a bizonyítékokat

Gráf József hozzáállása: a mentő körülmények elhallgatása

Még távolról sem lenne teljes a kép, ha nem hoznám szóba az agrártárcát, ami nem is válaszolt a bírósági megkeresésre, hogy különböző bizonyítékokat adjon ki. Ezek rendkívül fontosak voltak és lennének ma is, mivel feltétlenül felmentésemet eredményeznék. Szükségesek lennének tehát a perújrafelvételhez, mivel felülvizsgálatra harmadfokon zárult eljárásnál nincs lehetőség. Az FVM azonban egyszerűen nem válaszolt. 2006. szeptember 19-én Bárándy György ügyvéd az elsőfokú eljárást záró perbeszédében felháborodottan mondta: *„Ez a hosszú tárgyalás, a rengeteg tanú, a bizonyítékok, amelyeket mi is becsatoltunk, és olyan bizonyítékok, amik nagyon helytelen módon elmaradtak. Célzok itt a Földművelésügyi Minisztériumnak a minősíthetetlen magatartására, hogy a bizonyítékokat, amit kértünk, nem küldte meg. Nem is válaszolt, hogy miért nem küldi meg.”*

Akkor még nem tudtam, hogy a miniszter képen van-e. Később írásban és közvetlenül tőle kértem, küldje meg a kért anyagokat. Nem válaszolt. Mivel ezekre szükségem volt, megismételtem leveletem, a másolatát elküldtem Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek és Kis Péter „kancelláriaminiszternek”, kérve segítségüket. Sem anyagokat, sem választ nem kaptam. Pedig tudniuk kell, hogy a mentő körülmény elhallgatása bűncselekmény. A közeljövőben Bajnai Gordon miniszterelnökhöz fordulok, ha nem lesz megfelelő intézkedés, pert leszek kénytelen indítani az FVM ellen. Szomorúnak tartom, hogy egy ember sorsával így lehet bánni.

A politika totális ismerethiánya

A politika nem ismeri azokat az eseményeket, amelyeket már a mai események tekintetében is előzményeknek kellene tekintenie. **Részben figyelemeltereléssel, részben önámítással igyekszik elhessegetni magától a kellemetlen jövőt.** És **naivitással**, nem ismeri és nem is akarja megismerni a valóságot. *Nem valószínű, hogy a szakértői, illetékes képviselői jól végeznék a munkájukat.*

Erre példa az is, hogy még mindig nem tudják, hogy *vallhat-e hamisan a tanú.* Honlapomra feltettem azt az anyagot, ami azt bizonyítja, hogy *ezt kockázat nélkül megteheti.* Mégis még mindig azzal az „érveléssel” találkozni frakcióvezetői szinten is: *„a tanú köteles igazat mondani”.* Ez annak a párja, hogy a vádlott viszont nem köteles. Mintha ebből az következne, hogy a tanú igazat mond, a vádlott pedig nem mond igazat. Megkérdem: akkor miért beszélhetünk mégis hamis tanúzásról? Hogyan lehet, hogy peremben olyan tanúból is több akadt, aki egy idő után bevallotta, nem mondott és miért nem mondott igazat?

A **felkészítés és a felkészülés hiányosságaira** utalhat az a kinyilatkoztatás is, hogy *megvédi azt, aki erre érdemes, aki pedig nem, azt nem védik meg.* Mintha ők állapíthatnák meg: ki a bűnös és ki az áldozat.

Úgy tűnik, fogalmuk sincs a **társasági törvényről**, így pl. arról: adhat-e szóbeli utasítást a tulajdonos vagy a tulajdonosi jogok gyakorlója az ügyvezetésnek? Vagy: van-e a felügyelő bizottságnak felelőssége és mekkora a kompetenciája? Ha ezt nem ismerik, még könnyebben válhatnak politikusok mások helyett vádlottá. Nem tudják azt, jogi szakértőik sem feltétlenül, ki követhet el hűtlen kezelést. Elkövethet-e például a tulajdonos? Az állami cégek tulajdonosi jogait gyakorló egyben vagyongazdálkodó is lenne? Stb.

Nincsenek tisztában és nem is akarnak tisztába jönni **az előzetes letartóztatás szerepével**, még az állampolgári jogok biztosa sem tudja, hogy nem lehet előrehozott büntetés, igaz, a felettem elsőfokon ítélező bíró sem volt ezzel tisztában. Harsogva

állította éppen az ellenkezőjét. Nem ismerik a fényképezés korlátait, azt, hogy a politikusok elleni büntetőeljárás – szemben a sajtó képzelgéseivel – nem közszereplés, de ha az lenne, akkor sem lehetne a politikusokat sem bilincsben és pórázon, megalázó helyzetben mutogatni. Ezzel lejáratni. (Közszereplők emberi méltóságát sem lehet megsérteni.) Mivel a média anyagilag a politikától függ, ha a politika ezzel tisztában lenne és ha érdekei is ezt kívánnák, nyilván véget vetne a visszaéléseknek.

Figyelemelterelés és elhallgatás

A **figyelemelterelés** engem is sújt, mivel rám hivatkozva, sokszor engem gyalázva, újabb legendákat kreálva, a vádak utólag módosítva **igyekeznek azt sugallni, hogy komoly alapja volt annak, amit velem tettek.** Az ellenem való fellépés tehát *egyedi kellett, hogy legyen.* Ők viszont ártatlanok, velük nem történhet semmi baj. Az egyik kereskedelmi rádió nyájas műsorvezetője minden héten és minden délután keddtől péntekig azzal nyugtatgatja az aggódó betelefonálókat: ő nem hiszi, hogy bármitől tartaniuk kellene. Gyakran mondogatja: – Én nem hiszem, hogy a következő kormány ne lenne demokratikus.

Talán a fenti furcsa beállítás lehet az egyik magyarázata annak, hogy a pártok gazdasági erejére rászoruló médiában időről időre valamivel újra és újra „megkínálnak”.

Különben **könyveim sem arról szólnak, hogy ártatlannak tekintem-e magam, hanem, hogy milyen eljárásnak vetettek alá,** milyen eszközöket használtak fel, valósággal leütöttek. Hogy a sajtó hogyan rombolta védekezési lehetőségeimet, hogyan súlykolta bűnösségemet, milyen árhíreket és rágalmakat terjesztett. Hogyan gyakorolt ezzel nyomást a közvéleményre és egyúttal a bíróságra. Ennek tulajdonítom, hogy **bár kb. negyven (!) ügycsoportban folytattak ellenem nyomozást (zömmel a mentelmi jog kikérése nélkül) és sehol nem találtak fogást, mégsem tudtam „csont nélkül” kikerülni az eljárásból.** Valamiben nyilván el kellett marasztalni.

Szabó Zoltán arcpirító „akciója”. Ki hoz szégyent kire?

A szerteágazó tudatlanság, a rossz érdekelismerés és a másokon való keresztül gázolás gátlástalansága kézen fogva járhatnak. Szabó Zoltánnál mindenképpen. Néhány héttel ezelőtt Szabó Zoltán országgyűlési képviselő **sajátos képzeletbeli vetélkedőt rendezett a Fidesz és az MSZP között és felállította a Fidesz „szégyenlistáját”.** Maga az ötlet is elfogadhatatlan, nem szolgálhat mást, mint mások lejáratását. Elgondolkodtató, hol ül egész nap Szabó úr, mert ott csak kellett valaminek rá ragadnia. Mégsem tud Lendvai Ildikó és Géczi József Alajos leveléről, nem ismer engem sem és az ügyemet sem. Nem olvas az ülések alatt újságot?

Kisgazdaként Székely Zoltánnal együtt a Fideszhez sorol és olyanként tüntet fel minket is, **mint aki szégyent hozott a Fideszre.** Igaz, hogy része lehetek a Fidesz szégyenlistájának, **csak másként, mint ő gondolta:** a Fidesz juttatott ebbe a helyzetbe, indított hajtóvadászatot ellenem, tette tönkre az életemet. Levélben fordultam Szabóhoz, ennek másolatát elküldtem a szocialista frakció vezetőinek és több képviselőjének. Sajnos nem kaptam választ, **pedig azt hittem, érzékelik: Szabó szégyent hozott rájuk is.** Most a nyilvánosság számára ezt is hozzáférhetővé tettem. (Ld. alább.)

A szocialista párt és a Népszabadság. Neki mindent lehet? Jogerős ítélet ellenére is?

Szabó listájáról, amiben igyekezett a rá jellemző „alapossággal” és „elfogulatlansággal” összehasonlítani a szocialista pártot és a Fideszt, több újságban is szó esett, a *Népszabadságban* viszont nagy teret kapott. Szabó elment a TV2-höz is, a Mokka-ba, ahol

arrogáns stílusban vonta kérdőre a riportert és tiltakozott az ellen, hogy nem ismertethette a Fidesz „szégyenlistáját”. A Népszabadság közel áll a szocialista párthoz, különben **aligha kapott volna lehetőséget Szabó Zoltán e lista lediktálására és interjúszerű kiegészítésére.**

A Népszabadság az „anyagot” – bizonyára önmaga és nyilván Szabó úr kedvére – **illusztrálta** is. Most Székely Zoltán bilincses-pórázos képével, érzékeltetve, igen súlyos bűne lehetett a bűne, ami nagy szégyent hozhatott a Fideszre.

A Népszabadság is törvények felettinek gondolhatja magát, mivel most már **jogerős ítélet mondja ki, hogy a rólam és engedélyem nélkül készített és publikált, ki nem takart arccal ábrázolt bilincses-pórázos felvétellel megsértette a képmáshoz fűződő személyiségi jogaimat és emberi méltóságomat.**

Többek között **úgy kerüli meg az ítéletet**, hogy most *nem rólam közli az ilyen fotókat, hanem másokról. Hol Székelyről, hol Hunvaldról, hol másról.* Döbbenetes.

Az is, hogy a szocialista pártnál, ahol értékekről és humanizmusról beszélnek ez senkinek nem csípi a szemét. Az még inkább, hogy **senki nem fogja fel, hogy ezzel letartóztatott képviselői védekezési lehetőségeit rontják, mivel bűnösségüket súlykolják.** (A leghatásosabb, lévén vizuális információról szó.)

Erről jut eszembe: vajon kinek áll az érdekében a saját pártjában folyamatosan lejártni Hunvald Györgyöt? Az ATV érdekes és elgondolkodtató interjút közölt az előzetesben ülő polgármesterrel. Bánó András kiváló munkát végzett, biztosan rengeteget dolgozott, azért is, hogy az interjú egyáltalán létrejöjjön. Sikeresen ügyelt a műsor kiegyensúlyozottságára, objektivitására. Ennek ellenére még azok is, akiktől mást lehetne várni, tettek azért, hogy tompítsák a műsor hatását. Mintha valamit helyre kellett volna „ütniük”. Az egyik kereskedelmi rádió korábban már említett nyájas műsorvezetője az egyik nap, egyik témájaként foglalkozott az interjúval, oly’ módon: – Gondolják-e, hogy ennek lehet hatása a közvéleményre? – Mi innen nem tudjuk megállapítani, ártatlan-e. Mellesleg: nem is erről szólt a riport, hanem arról: milyen módon folyik az eljárás. A Népszabadság is írt az interjúról és mellé tette Hunvald bilincses-pórázos képét. Amin ugyan a polgármester igyekszik úgy közlekedni, hogy ezek az eszközök ne látszanak, de azért érzékelhető, hogy ott vannak. Ennek a sajátos stílusnak semmi köze nincs a sajtószabadsághoz, inkább a romboláshoz és a nihilizmushoz van. Nem kellene eltérni az ilyen attitűdöt. És **nehogy már valaki azt állítsa, hogy nem lehet „e baráti lapnál” az ilyen módit leállítani!** Azt pedig a saját tapasztalataim ellenére még mindig nem merem elhinni, hogy kicsinyes bosszú állna amögött, hogy ebben a helyzetében nemhogy segítséget nem kap, hanem még az interjút is felhasználják arra, hogy ismét üssenek rajta egyet.

Pedig megérthették volna az ilyen képek romboló és bumeráng hatását, ha máskor nem, miután megkapták leveletem. 2005 júniusában, négy évvel (!) az események után jelent meg a Népszabadság nyomtatott változatában a fotó, amit feltettek az internetre és **addig ott volt, amíg kétszer is megjárva a bírósági fórumokat jogerős döntés nem született.** Vagyis 2009. február végéig.

Sokéves küzdelem a jogsértő és súlyos károkat okozó felvétel levételéért

Sokáig nem kívántam a laptól egyebet, mint hogy vegye le a fotót. Ezügyben beszéltem *Gréczy Zsolttal*, írtam a *Ringier ügyvezetőjének*, a lapot kiadó Népszabadság Zrt. *vezérigazgatójának*, de **nem tudtam elérni.** Írtam olyan „*emberjogi harcosoknak*”, mint *Mécs Imre*, *Donáth László*, a frakció vezetőinek, beszéltem kormányzati emberekkel, tanácsadókkal. Írtam a lapot megjelentető szocialista alapítvány vezetőjének. Hiába.

Pert kellett indítanom. Nyilván **e pernek is lehetett szerepe abban**, hogy a bírósági szakaszban ismét olyan képek és videók kezdtek megjelenni más orgánumban, amelyek így ábrázolnak. Ehhez kapcsoltak még valótlán szövegeket is. A harmadfokú bíróság jogerős ítélethirdetéséről bilincses-pórázos vágóképekkel számoltak be a következő televíziók: a Hír TV, az RTL Klub, az MTV, az ATV.

Ekkor még mindig folyt a polgári per a Népszabadság ellen. Két héttel később megszületett a jogerős ítélet, amit azonban a lap csak félig teljesített.

Félig teljesítette az ítéletet,...

A megítélt minimális kártérítést és kamatait (összesen négyszázezer forint) ugyan átutalta és **helyreigazításként** (!) közzétette az ítélet **rendelkező részének felét**. Voltak egyéb hiányosságok is.

A **nem korrekt közlés kijavítását kértem**, de válaszra sem méltattak. Megértem, hogy **kínos lehet két közlemény egymás utáni közlése ugyanarról**, annál is inkább, mivel az MTI kivételével nem volt egyetlen médium sem, amelyik az ítéletről bármit közölt volna. **A médiumok úgy tettek, mintha az ítéletre vonatkozó állításom valótlán és hihetetlen lenne**. Hát persze, a Népszabadsággal ilyen nem történhet meg, hogy éveken át folytatott jogsértésben marasztalják el.

Az egyik televízió, ahol igyekeztem eljárni a büntetőítéletkor közölt bilincses vágóképek ügyében, írásban közölte, hogy **szerinte semmi nem támasztja alá, hogy a közlés jogszerűtlen lenne**. Tegyem meg, hogy küldjem el az ítéletet, majd értelmezi...

Éppen ezidőtájt történt, hogy *Nagy Csaba*, aki a Népszabadságtól a 168 órához került, miután alaptalanul Horn Gyula halálhírét közölték és ezért őt tették felelőssé, most a Magyar Nemzettől kért bocsánatot. Amiért az on-line kiadásuk csúnyán reagált arra a hírre, hogy az MN riporterének nem engedték (ismét) lefényképezni Hunvald Györgyöt vezetgetése közben. A fényképész azért állt ott, hogy – ő fejezte ki így magát – „élete felvételét” megörökítse (Szilvásy akarta), de jött helyett Hunvald, akit bilincsben és pórázon vezettek az ügyészségi nyomozókhoz. Nagy Csaba egyetértett az MN felháborodásával: mindegyikük élete nagy fotójára vár. Mivel még friss volt a személyiségi jogi peremben az ítélet, levélben kérdeztem meg tőle: tudja-e, hogy ez a fotós magatartás jogellenes? Ahogy divat manapság, Nagy Csaba nem válaszolt. Legalábbis közvetlenül, mert a számtalan inzultus közül, ami azóta a sajtó részéről ért, nem tudhatom, akármelyik esetleg nem neki lenne tulajdonítható.

... de további károkat készített elő. Minél nagyobbakat. Foglaljuk le a gépkocsiját!

A korrekt közleményre vártam, eszembe sem jutott, hogy jogi úton kényszerítsem ki a Népszabadságnál az ítélet végrehajtását. Mivel erre még nem került sor, a lapnak nem utaltam át a perköltség neki járó részét (98 ezer forint). (A perköltség abból adódott, hogy a kért kártérítésnek csak 10 százalékát ítélték meg. A kártérítést „mellesleg” azok után sem emelték fel, hogy kiegészítő ítéletükben az emberi méltóság megsértése miatt is elmarasztalták a Népszabadságot). **Egyeztetés helyett a lap ügyvédje végrehajtást kezdeményezett, amiről ugyancsak nem értesítettek**. Most karácsonyra időzítve **tértivevényes levélben küldte meg a végrehajtó személygépkocsim foglalási jegyzőkönyvét**, amit 15 kilométerre tőlem az elektronikus gépjármű-nyilvántartás adatai alapján vettek fel. Ahelyett, hogy felvette volna Simits Iván ügyvéd a telefont és megbeszélte volna, hogyan oldjuk meg a közlemény és a perköltség „problémáját”. Nyilván ez így sokkal frappánsabb volt: 98 ezer forintért cserébe előbb lefoglaljuk a

sokszorosán értékesebb autóját, aztán elkezdünk tárgyalni: honnan fizet. Előtte megtévesztjük a bíróságot, mert nem hiszem, hogy ne azt állították volna, hogy teljesítették a közlési kötelezettségüket. És így azt is elérhetőnek gondolták, hogy a közleményt nem kell kijavítaniuk.

Éveken át a fotómmal ingyen reklámozták magukat, beadványaikban tovább sértegettek, az ítéletet csak részben hajtották végre (ami hiányzik, az számomra a legfontosabb) és újra belém akarják törölni a lábukat. Mi köze van ennek az újságírásához? A sajtó fő feladatához, a tájékoztatáshoz? A joghoz, amivel visszaélnék? És mi köze van ennek a rengeteg méltánytalanságnak a lapot pénzzel és információkkal segítő kormányhoz és a szocialista párthoz?

Persze, lehet, hogy ez csak ügyvédjük akciója. De akkor sem értem, hogyan fordulhat ez elő? Mi a véleményük minderről a szocialistáknak? Jó úton járnak? Ki az ellenségük?

Budapest, 2009. december 13.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu/>